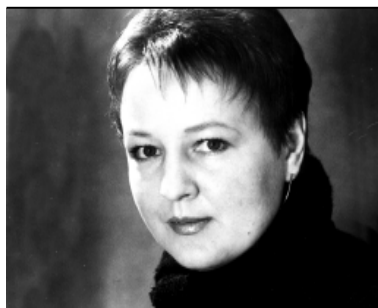

Вольга Куртаніч

...выбольвай словы:
з жалю ці з журбы...

Пашанотны сьпеў у гонар сьвятога Авера*

1.

Адведзіны, агледзіны, – і зноў
на небе вымкне зорак куламеса;
між яваю

і між чарноцьцем-сном
заные сэрца колішняю месу.

На споведзі запозьненых гадоў
я папрашу найлюбыя украсы:
шчасьлівых сьлёз,

што лепшыя за стразы,
румянец эратычны,
слова з фразы:

“я вас...”

І больш

ня трэба мне

ніякіх слоў!

*Часопісны
варыянт.

2.

Цяжэ цемрыва на покуце душы,
гусьцее гук гаркавы ў паднябенні;
нارانіцу калядных алені
ад'едуцца у далеч-далячынь;
і ссыплецца пылковы срэбны сьнег,
сьлед замяце,

на разьбяных вакніцах
расьселяцца таропкія сініцы
трыумфаваць пра весьняе насыпех.
На боязнае сэрца варажу,
о, любасны, о, мой залатавусы;
не растуляе гук гаркавы вусны
і шчытны лёд скаваў маю душу...

3.

Каб перамовіцца з табой,
мне досыць мальнасьці імгненьня;
між прахлых – жвір і спусташэньне,
спаміж жывых – пачуцьцяў боль.

Мілосьнік; месьціч; велягур;
хоць: вісельнік;
хоць: пераемнік;
як не вяселіцца! –
таемны
загасьне шчок маіх пурпур.

Лябедзік; весьнік;
варта б нам
вачмі зацяжліва сустрэцца –
і макаўе бліскучых цэркваў
надломлівала б напалам.

Ляцелі гускі рад па раду...
Крыкнулі яны раз-па-разу:
– Чаму, малойчык, ня жэнішся?
– А як жа мне жаніцца?
Жнёвы ячменік выдзіралі,
як хлопцы дзевак выбіралі,
як хлопцы дзевак выбіралі,
росу з ячменю выціралі.

Выбольвай словы:
з жалю ці з журбы,
ці з ашуканства спагані ахвоту;

і музыка лілася не адразу,
бы з Палесьціны цёк яе павеў:

прынадай да раскошлівых часін,
да хуткай і шчасьлівае сустрэчы,
на готыку фігур сярэднявечных
бліскучым сьнегам падаў серпанцін.

І лінавалі цені каля ног
абрысы перакуленага храма,
і пераймала дых з таго харала,
якім спрадвеку размаўляе Бог.

...бы з Палесьціны цёк яе напеў
цяготны,
мілагучны,

невыразны.

І расьцьвіталі ружы ў тонкіх вазах
і падалі пялёсткі іх на сьнег.

5. Суламіта

* * *

Ці сэрца адкрыта,
ці з сьлёз – каята,
мая Суламіта,
пусьці да Хрыста.

Агнёвыя вусны
да тога схілю,
хто вогненным кустам
прамовіў: люблю.

Уровень са сьветам,
і з цемрай прысад
са словам – бы сьледам –
на вышні пасаг;

саронскай лілеяй
мой голас цвіце,
пакуль не зьнямею
ў куце ўва Хрысьце...

* * *

Зьедлівае зельле –
словаў гарката;

як на безъямельлі
кленчу, сірата,
па тае *пальміры*,
дзе віно і храм,
дзе выходзіць з мірай
небавышні, Сам,

па жывых прысадах,
дзе ня мецьме скон;
ў садзе-вінаградзе –
Шуламіт і Ён.

Цалаваць адбітак –
дзе Яго пята;
дай мне, Суламіта.
З долу – да Хрыста.
(...)

9.

Хай застанеца логіка у вершах
ці музыцы,

каб не было бяды.

Магчыма, вас я пакахаю першай
праз месяца на небе залатынь;

праз тое цягамотнае маўчаньне,
і неўгамонны рух,

і погляд зьверх,

і атласова-хрусткі і адчайны,
бы на старожи,

перадвесьні сьнег.

Вы зябіліся ў лёгкім палітоне
завей пра завею пеючы;
асудным вокам месяц залачыны
вам клаў пад ногі

нотныя ключы.

Што за карысьць

з журлівых перабораў;

не дай вам, Божа, так яшчэ пяць:
натомлена,

прыгнечана

і хвора...

Я йшла насустрач, –

вас караляваць.

